

Mens vi venter

Mens de uendelige terrorkrige raser henover din fjernsynsskærm, udspiller virkeligheden sig i den anden ende blodigt og dødeligt. Mens statens paranoide, selvindbildte terrortrusler skræmmer masserne til blind lydighed. Mens niche-eksperterne diktere moral og adfærd gennem fjernsyn, ugeblade og aviser. Mens virksomheder sælger idealer, livsmønstre og sociale roller, sammen med deres nytteløse, ubæredygtige produkter. Mens generation efter generation bliver opdraget til stadig større lydighed og accept overfor stat og autoriteter, og til passivt at acceptere omgivelser og omstændigheder. Mens de sidste vilde heste bliver sat i bås. Mens de sidste lommer af den fri natur bliver indhegnet og forbudt. Mens forbruget stiger, og kærligheden dør,

Der lever du. I en tid fanget i Tiden, i det statiske status quo som syntes urokkeligt i dets "logik" og rationalisering af den virkelighed vi mener at kunne opfatte. Pumpet fulde af informationer vi tror vi skal forholde os til, sidder vi døsig foran en kasse med lys i og venter på at noget u håndgribeligt, et sted ude i fremtiden, skulle finde frem til os og ændre vores passive, stillesiddende tilværelse. Fanget i intetheden, venter vi på, foråret, lykken, det rette øjeblik, bedre tider, friheden, skæbnen, kærligheden, weekenden, revolutionen, mange venter endda på livet selv. Men det eneste der kommer til dig er døden. Livet er noget du skal vælge, og rage til dig af. Det er **det** der er revolutionen, Når du kræver at de bedre tider skal være **nu**. Når du vælger at være deltager, fremfor tilskuer, i den verden der syntes at rase henover hovedet på dig. Når du indser at døden ikke kan undgås, og at modgang og medgang begge er vægte i livets balance. Når du endeligt beslutter dig for at leve. Og ikke bare at sidde i det tomme håb om at livet kommer og finder dig. Når du med livet i dine egne hænder, kræver alt eller intet, liv eller død, ømme kys og blå mærker. Når du bliver enig med dig selv om at det gælder:

Almindelighedens Myte. Eller Hårtørrerens Tyranni.

Driver din far hvileløst fra en hobby til en anden. Forgæves søgende efter en meningsfuld måde at tilbringe den lille smule fritid han har når han ikke er på arbejde. Ommøbelere din mor konstant huset, fra et værelse til det næste indtil hun kan starte forfra igen. Spekulerer du konstant over din fremtid, som om der var et fastlagt spor der ligger foran dig, og din verden ville gå under hvis du afveg fra kursen?

Hvis du kan svare ja til disse spørgsmål, kunne noget tyde på at du var i kløerne på middelklassen.

De sidste barbarer på jorden.

Den offentlige menings lov bliver værdsat højt af middelklassens mænd og kvinder fordi de ved at de lever i en flok. En flok af skræmte dyr der vil vende sig mod enhver der ikke genkendes som en af flokkens egne. De ryster af angst mens de pønser på hvad deres naboer vil tænke om deres søns nye frisure. De lægger planer for hvordan de kan fremstå som værende mere "normale" end deres venner og kollegaer. Alt hvad der kunne drive dem ud af deres hverdags rutiner bliver set på som værende mistænkeligt og suspækt. Kærlighed og begær er begge sygdomme, muligvis dødelige, ligesom alle andre lidenskaber der kunne få en til at handle på en måde der kunne resultere i udelukkelse fra flokken. Sådanne følelser skal holdes til hemmelige affærer, diskoteker og dunkle strip klubber. Råb højt når "dit" fodboldhold vinder en kamp, drik dig selv ind i ubevidstheden når det bliver weekend. Lån en pornofilm hvis du absolut skal. Men tro ikke at du kan synge, løbe eller elske i offentlighedens søgelys. Under ingen omstændigheder må du indrømme at du føler noget der ikke kan diskuteres ved et middagsbord eller ved kopimaskinen. Under ingen omstændigheder må du ønske noget mere eller andet end det som alle andre har. Og dette har middelklassens børn selvfølgelig også lært. Selv efter magtkampenes skoletid, selv blandt de mest oprørske og rebelske er disse regler at finde: Lad ikke nogle være i tvivl om hvem du er. Dans ikke når det forventes at du posere. Tal ikke når det forventes at du danser. Hav altid nok penge til at kunne deltage i de mange ritualer. For at holde din identitet intakt, gør det klart hvilken subkultur og stilarter du identificerer dig med, hvilke bands, mode og politik du gerne vil sættes i bås med. Du vil da ikke risikere at miste din identitet, vil du? Det er jo din karakters rustning. Din eneste beskyttelse mod den sikre død i din vennekreds. Uden identitet, uden grænser der klart definerer hvem du er, ville du jo simpelthen forsvinde fra jordens overflade, ville du ikke? . .

Generationskløften

Den ældre generation har ikke længere noget at tilbyde den yngre, for de har intet haft i forvejen.

Alle deres moralske principper er hule, alle deres rigdomme er præmier, ikke en af deres værdier indeholder nogen reference til en ægte glæde eller tilfredsstillelse. Deres børn kan mærke det, og gør derfor oprør mod deres standarder, ligeså snart de kan komme til det. I hvert fald dem der ikke er blevet skræmt til at underkaste sig. Og hvordan har så middelklassens samfundsform kunne fortsætte med at eksistere igennem så mange generationer? Ved at absorbere deres oprør som en del af den "naturlige" livscirkel. For hvert eneste barn gør oprør ligeså snart det er gammelt nok til at kunne føle sine egne behov. Dette oprør bliver præsenteret for os som værende en integreret del af det at være "ung". Og derfor vil kvinden der ønsker at fortsætte sit oprør ind i "voksenlivet" være opdraget til at føle at hun håbløst insistere på at forblive i "ungdommen" for altid. Det er dog værd at nævne at dette "fænomen" ikke kræver meget efterforskning for at finde ud af at dette "ungdomsoprør" ikke er at finde i mange andre kulturer og folkefærd, så det er altså ikke fordi at oprøret er uundgåeligt eller "naturligt". Det konstante "ungdomsoprør" skaber også dybe kløfter mellem middelklassens generationer, et kritisk punkt i opretholdelsen af middelklassens egen eksistens. For den "voksne" generation lader til altid at være dem der håndhæver status quo, og "ungdommen" ses som dem der endnu ikke har perspektivet til at se at deres oprør er fuldstændig absorberet i det selvsamme status quo de gør oprør imod. Derfor kan generation efter generation af unge mennesker begå den fejl at identificere den ældre generation som værende årsagen til den elendighed de oplever, i stedet for at få øje på at elendigheden er en del af et større system af utilfredshed. De bliver ældre og bliver selv til den utilfredse middelklasse, ude af stand til at se de blot erstatter deres tidligere fjender, og uden at vide hvordan de skal få bygget en bro henover den såkaldte generationskløft, for at lære fra andre aldersgrupper. For slet ikke at nævne at kunne slå sig sammen med dem, på tværs af alder, for sammen at fjerne det system der har været skyld i kløften overhovedet er blevet til. Så middelklassens forskellige generationer, der syntes at være i direkte kamp mod hinanden, arbejder harmonisk sammen som komponenter i den større sociale maskine for at sikre den største fremmedgørelse for alle.

Almindelighedens Myte

Middelklassens mand er afhængig af en tro på almindelighedens myte, for at kunne retfærdiggøre hans måde at føre tilværelse på. Han har brug for denne almindelighed fordi hans sociale instinkter er fordrejet i samme retning som hans opfattelse af demokratiet. Han tror at hvad end flertallet er, mener og gør, må være det rigtige. Intet kan skræmme ham mere end den nye udvikling han er begyndt at lægge mærke til, at der ikke længere er et flertal. Hvis der da nogensinde var det. Vores samfund er så fragmenteret, så forskelligt, at det på dette tidspunkt er absurd at tale om en almindelighed overhovedet. Det er en myte der delvist er opstået ud af anonymiteten i vores byer. Når næsten alle der går forbi på gaden er en fremmed, vil man forstå de figurer man ser som værende den ansigtsløse masse man ser som værende "almindeligt". Hvorefter der så tilføjes de værdier man mener at vide om de forskellige fremmede typer man går forbi som, den velklædte og vigtige forretningsmand der inderst inde misunder den fiktive sociale status. og den usikre forstads oprører som de føler de ikke kan forstå fordi han ikke har "lært" at være som dem endnu. De føler at de må være en del af det lydlose flertal, den usynlige kraft der sørger for at alt er som det er. Man går ud fra at de må være de samme almindelige mennesker man har set i TV reklamerne. Men i virkeligheden henviser reklamerne selvfølgelig ikke til rigtige mennesker, men til uopnåelige idealer for at sørge for at folk føler sig utilstrækkelige og udenfor. Det "almindelige" er netop det samme som det ideal, for det holder folk på "deres plads", uden at det nogensinde rigtig kommer op til overfladen, og det opfattes som værende ligeså virkeligt som den perfekte familie i tandpasta reklamen.

Ingen bekymrer sig mere om fraværet af massen end middelklassens børn. De bruger deres tid på at diskutere hvordan de skal vinkle deres demonstration for at få mest opmærksomhed og den bredeste opbakning fra det bredeste publikum til deres radikale ideer, som om at der stadig var et flertal at sigte efter. Deres samfund består nu af en masse samfund og det eneste spørgsmål er hvilket samfund de nu skal henvende sig til. Og at klæde sig "pænt" og tale "ordentligt" er nok ikke den bedste måde at henvende sig til den del af samfundet der ønsker sig en radikal forandring. Og den almindelighed de tror de klæder sig på for at tiltale til deres demonstrationer og politiske aktiviteter er højst sandsynligt bare det kollektive underbevidste billede de mente deres middelklasse forældre vil se nåde i. Brændt fast på deres nethinde som et symbol på det usikre ungdommelige oprør og en skyldfølelse de aldrig er kommet sig over. De ville kun fremme deres sag, der ligger til grund for deres oprør, ved at klippe snoren til denne herskende middelklasse fuldstændig, ved at føle sig frie til at handle, se ud og tale på den måde der måtte falde dem "naturligt", uanset hvem der kiggede på. Selv når de prøvede at fremme politiske sager. For intet politisk mål der kunne opnås af politisk aktive, kamufleret som "almindelige" borgere, kunne være vigtigere end at begynde kampen hen imod den verden hvor folk ikke behøves at forklæde sig for at blive taget alvorligt. Dette kan dog ikke undskylde disse forklædte usikre politisk aktive, da de bruger deres aktivisme, ikke som et værktøj til at samarbejde med andre, men som en måde hvorpå de kan udskille sig selv fra andre. I deres desperation efter at finde en identitet for sig selv, må de leve i troen om at de er nødt til at betale for deres sociale rolle ved at definere dem selv sat op imod andre. Du kan kende dem på deres selv-retfærdighed, deres skuespil af ideologisk overbevisning, deres fastlåste tro på at nævne deres politiske aktiviteter ved enhver given lejlighed. Og den politiske "aktivitet" er udelukkende deres territorium den dag i dag. ikke før vi forandrer dette, kan vi forandrer verden.

Ægteskab..

Og andre erstatninger for kærlighed og sammenhold.

At formere sig betyder utrolig meget for middelklassens mænd og kvinder. De kan kun få børn under meget præcise forhold. Alt andet er "uansvarligt", ikke "sund fornuft", eller en dårlig ide efter omstændighederne. De skal forberede sig på at opgive og slette hvert et spor af deres "ungdommelige", selviske friheder, for at få børn, for den mobilitet deres virksomheder kræver, (at tage på arbejde) og den samfundsform de vælger at opretholde og tage del i, har udslettet det sociale netværk der for lang tid siden eksisterede, hvori den såkaldte "pasning" at børn var noget der fandt dem "naturligt". Nu er hver familie enhed en lille militær post, lukket og låst af for resten af verden, både i deres hjerter og bag deres gardiner, hække og rækkeværk i deres forstad. Faderen og moderen må opgive dem selv for at indtage de sociale roller som "forældre" og "forsørgere", for i middelklassens verden er det den eneste måde du kan "sikre" et barns opvækst på. På den måde bliver middelklasse parret's egen frugtbarhed gjort til en trussel mod deres egen frihed, og en naturlig del af den menneskelige tilværelse bliver til en mekanisme der kan kontrollere samfundet. Ægteskab og "kernefamilien" har som slavehold overlevet som et resultat af netop denne feberdrøm af en overbevisning, til stor skuffelse for potentielle elskende alle steder. For som den eventyrer, der holder hendes lyst stærk og hendes appetit skærpet med konstant fare og isolation, udemærket ved, kan kærlighed og seksuel lidenskab ikke tåle at blive udsat for de kedelige og livløse rammer som parterne i et ægteskab tilbringer tiden sammen i. Middelklasse manden ser den eneste elsker han er tilladt under de værste mulige omstændigheder, efter at alle andre kræfter i hans liv har haft muligheden for at køre ham træt og hidse ham op dagen igennem, Middelklasse kvinden lærer at straffe og ignorere hendes egne "urealistiske" og "upraktiske" behov for romantik, spontanitet og eventyr, og sammen lever de hver deres liv i et helvede af utilstrækkelighed. Hvad de i virkeligheden har brug for er et socialt netværk af medfølelse mennesker omkring dem, så "forældredommen" ikke tvinger dem ind i disse "respektable" sociale roller, og de kan være frie til også at have de individuelle eventyr de behøver for at deres tid sammen bliver ønsket, så de aldrig vil finde dem selv så fortabt og ensomme. Og på samme måde tiltaler deres lagre af mad, bekvemmeligheder og afledningsmanøvre dem heller ikke længere, for som enhver blaffer, helt, terrorist og landevejsridder ved, får disse ting først en værdi i deres fravær, og kan kun tilbydes som en luksus i jagten på noget større. I sig selv er de intet værd. Konstant "adgang" til sex, mad, varme og ly fjerner selve den glæde disse ting har at tilbyde. Og middelklasse manden har opgivet sin chance for at efterleve virkelige chancer, for at få det bekvemt og sikkert, som et lig i en kiste, men hvad han har måtte indse er at det bekvemme og sikre ikke tilbyder ham anden simpel glæde end det sjældne selskab af hans medfanger, af det selvsamme system der holder ham fanget i hans elendighed.

Glæden ved en kunstig tilværelse..
Eller hvordan du skriger med lukket mund.

Du kan hurtigt skabe dig en oversigt over middelklasse mandens undertrykte ønsker og behov bare ved at tænde for hans fjernsyn eller træde ind i en af hans biografer. Han bruger så meget tid han overhovedet kan i disse virtuelle virkeligheder fordi at han instinktivt føler at de giver ham større tilfredsstillelse end den virkelige verden. Det værste er, at så længe han lader sig sidde fanget i hans sociale rolle i middelklassen, kan det meget vel være sandt. Og så længe han acceptere erstatningen af hans behov med produkter fra erhvervsmarkedets side, ved at betale for efterligninger af hans mulige oplevelser, vil han være fanget i den tomme rolle som forbruger som er hans liv.

Disse behov og ønsker er ikke altid lige kønne at se udspille sig på en plasma skærm med surround sound anlæg, for middelklasse mandens drømme og appetit er inficeret med en magt og kontrol fetich ligesom hans omgivende samfund er. Det tætteste han kommer på at være i stand til at udtrykke et frit og frigørende behov, er i den alt-omfattende desktruktive fantasi som man igen og igen kan se udspille sig i biografens mørke i hans vildeste filmværker som en feber drøm. Det giver dog mening et eller andet sted. For lever du i en verden af livsstils forretninger, meningsfabrikker, lykkepiller og forlystelsesparker. Kan den totale ødelæggelse fremstå som den sidste ærlige handling der er tilbage.

Middelklasse manden er ikke udstyret til at se hans behov som værende andet end uheldige svagheder der skal holdes stangen og på afstand med fjernsyn, film, computere og andre afledningsmanøvre, for det har jo aldrig været meningen med hans tilværelse a han skulle jagte glæde og nydelse. Han har brugt århundrede på at opnå denne højere og højere standard for overlevelsen, på bekostning af alt andet. I aften sidder han i hans stue, omringet af computere, dåseåbnere, hjemme undrholdnings systemer, mikro ovne og alskens bekvemmeligheder. Og undrer sig over hvad der gik galt.

Middelklasse manden kan kun eksistere i den fiktive sociale rolles dyd, som gør at han ser verden igennem de briller der ikke tillader ham at forestille sig at livet kunne være på nogen som helst anden måde. Så vidt han ved ville alle andre, fra forfattede østeuropæiske arbejdere til munkene i Tibet, også være middelklasse, hvis de bare havde råd til det. Han gør sit bedste for at bevare disse illusioner, for uden dem, ville han være nødt til at indse at han havde brugt sit liv på det rene ingenting.

Middelklasse manden er ikke et individ.
Han er ikke en ægte person,
(hvis han var, ville han nok bo på midtsjælland).
Han er en virus der har taget bo indeni os alle sammen.
Han kan nu kureres

Vi indrettede besatte huse og levede,
som ingen af de betjente der kom for
at fjerne os, nogensinde havde gjort.

Vi tog kampen op med politiet, selv
efter vores venner lå ved vores
fødder, såret af deres 113 skud.

Vi elskede mens de sov, og levede
mens de arbejdede deres liv væk
på deres uendelige pyramide.

Vi tog afsked med vores familier
og venner, for stædigt at afprøve
vores usikre teorier i praksis.

Vi gemte mennesker på flugt
fra stat og myndigheder i vores
hjem og gav dem hvad vi selv
ville ønske os i deres sted.

Vi brugte natten til at lægge planer
og hviske hemmeligheder til hinanden
på de kontorer der om dagen var
arbejdsplads for rigmænd og
direktører.

Vi dansede og skreg af glæde da vi
hørte om vores kammeraters bedrifter
gennem mediernes fordrejede øjne.

Vi huskede ministre på at der er
blodigt i den anden ende af
beslutningen om at gå i krig.

Vi kæmpede for de sidste frie
steders ret til at eksistere, mens
alle andre så til fra deres sofaer.

Vi stod med lugten af benzin på
vores hænder og vidste, som de
eneste, hvad aviserne ville skrive
om når solen stod op.

Vi meldte os ud af skoler og
afleverede opsigelser på
arbejdspladser for at ændre
verden ved at ændre vores egen.

Vi vil ikke ha' jeres penge,
vi vil ha' jer...

*"Vor tid kan spalte atomer, men ikke forene mennesker. Mætte vores maver, men ikke vores hjerter. Presse produktionen op, men ikke udløse vores skabertrang.
Få hele verden i tale på en gang, men ikke råbe hinanden op. Vor tid har bekæmpet epidemier, men ikke fået bugt med selvisheden.
Forlænget levealderen, men ikke fået mennesker til at leve. Vor tids hovedproblem er ikke en forskel der deler vesten fra resten af verden, men en
jernhård egoisme, der skiller menneske fra menneske. Vi har ikke brug for flere maskiner og flere hære. Vi har brug for et håb, der fylder vores hjerter
Vi har brug for frihed, og vi har brug for fred for angsten. Frihed er ikke en frase, men mennesker uden frygt.
Og fred kommer ikke ved forhandling, men kun ved forvandling. Enten forvandler vi os og bliver forenet.
Ellers går vi til grunde. Vi kan enten vælge hjertet, eller vi kan vælge hadet.
Der findes ingen tredje vej. Og vi kan selv vælge endnu."*

En stereotype er en model for en rolle, en rolle er en model for en opførsel. Gentagelsen af en opførsel skaber en rolle og gentagelsen af en rolle skaber en stereotype. Stereotypen er den struktur som integrerer mennesker ved at tildele dem en rolle. Evnen til at lege med og håndtere rollerne udgør den status du har i samfundsformens hierarki. Når udviklingen af samfundsformen øger antallet af de sociale roller og stereotyper, går rollerne fra at være en reaktion på indvirkningen af omgivelserne, til at være de omgivelser du vælger at identificere dig med. Dit behov for at identificere dig, er af større betydning for toppen af samfundsformens hierarki, end hvad de roller og stereotyper du føler behov for at identificere dig med egentlig står for. Behovet for at identificere dig er en neurotisk tilstand, og kun uvemtede eller ukendte roller du identificere dig med bliver stemplet som sindslidelser. Sociale roller suger blodet fra viljen til livet. Deres struktur er bygget på erfaringer andre har gjort sig, medmindre der er tale om en af de roller der er blevet til henover et bord i en reklamevirksomhed, mens at de samtidig forkaster ideen om at du skulle erfare for dig selv udenfor rollernes rammer. De tilbyder også en trøst til denne foringelse af livet, ved at tilbyde en form for syntetisk, neurotisk "belønning" for at tilpasse dig den sociale rolle du vælger. Hvis du tilpasser dig en af de sociale roller i samfundsstrukturen, vil strukturen belønne dig ved at tildele dig en stigning i graderne, fra en der ligger lavt i den almene opfattelse, til en der ligger højere. Opdraget til at anskue livet som en ydrestyret tilværelse underlagt den belønnende adfærd, trædes der ind i "voksenverdenen" artigt, høfligt, velopdraget og underkastet den offentlige mening. Og når resultatet af den høflige påtagelse af ansvar, der ikke falder dig naturligt, træder ind, klassificeres det som stress, depression eller andre begreber hvis egentlige motiv for at opstå, lades stå hen i det uvisse. Men med al underbevidst modstand undertrykt bebrejder folk sig selv for at være i denne tilstand, da det anses som unormalt, eller et tegn på svaghed. Og alle følelser der ikke kan stemples som positive og glade kædes sammen med en "unaturlig" skam. Denne form for indvielse eller optagelses ritual manifesterer sig oftest indenfor en kult hvor man belønner ønsket handling eller måder at tænke på. Specialisterne er dem der leder optagelsen og indvielsen ind på det ønskede spor. At folk specialisere sig og dermed voldsomt opdeler og indeler viden, er en vigtig brik i strukturens systematiske magtstrategi. En magt der udrydder os mens den udrydder sig selv. Og mens magtstrukturen slider sig selv ned bliver de sociale roller mulige at ændre. Antallet af uægte ændringer skaber en grobund for en ægte radikal forandring. For når vægten af det ikke autentiske samfund bliver stor nok, kan den fremprovokere en voldsom reaktion når mennesker frarøves viljen til livet. Vi er nødt til at bryde fri af disse roller og stereotyper, ved at nedbryde dem til igen at være en del af legen og ikke en konstant, fremmedgjort måde at føre tilværelse på...

FRA NU ⊕

#1

Det umiddelbare

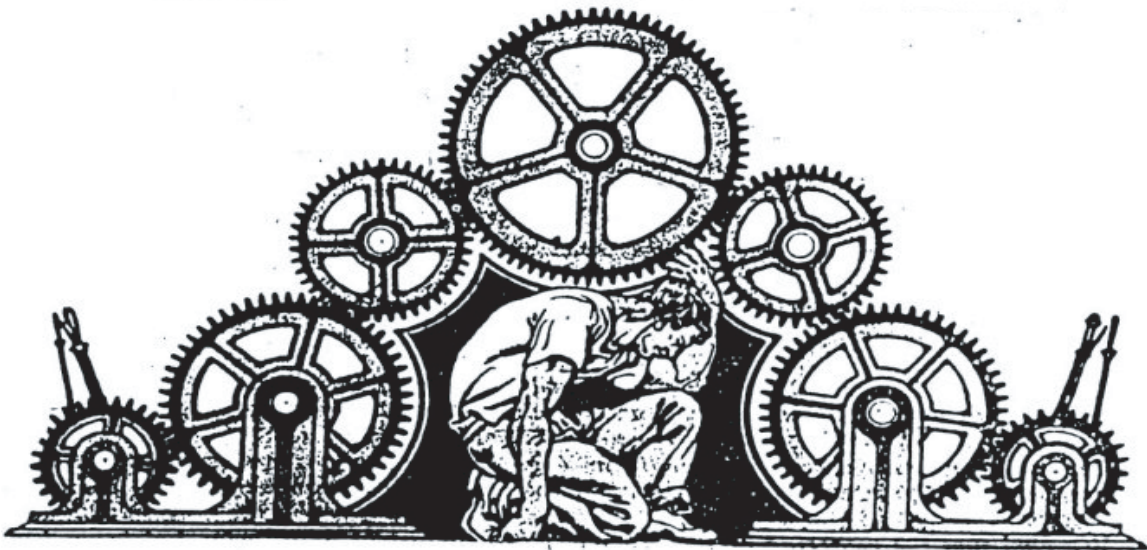

At leve i det umiddelbare betyder at lade mennesker forbedre og udvikle sig ved at være en del af et netværk af venskaber, ikke ved at de skal ofre deres "person" til gruppetænkningen, som i partierne på de politiske fløje, eller omvende sig til New Age klon værdier. Kampen vi skal kæmpe er ikke imod individualismen som sådan, men mere mod den afhængighed af bitter ensomhed som karakteriserer det tyvende århundrede's bevidsthed (og som egentlig er ret tæt på at være en genudsendelse af det nittende århundrede) Og langt mere skræmmende end det indre monster man kunne kalde "negativ egoisme", er den udadrettede negative selvished virkelig og til stede i vores nuværende postkapitalistiske tid på planeten. Marxismen har haft deres egen forudsigelse af tingenes væren, som de ser ud i dag, men hvad vi mener der er brug for, for at overkomme arbejdets undertrykkelse, har ikke noget med abstrakte analyser af arbejder værdier og klassestrukturer at gøre. Selvom der sikkert er meget mere brug for den slags i en tid hvor selv kritikerne ikke er kritiske. Vi vil i stedet udpege specifikke taktiske farer som alle umiddelbare projekter står overfor.

1.

Kapitalismens samfundsform "støtter" kun bestemte grupper i samfundet, som kernefamilien, den post-moderne kernefamilie der er skilt og på skift, eller "dem fra mit arbejde", fordi at disse grupper allerede er blevet fremmedgjort fra dem selv og er afhængige af Arbejd/Forbrug/Dø strukturen. Andre former for grupper og fællesskaber er måske tilladt, men vil ikke have støtten fra samfundsstrukturen, og vil derfor finde dem selv stående overfor forhindrende og umulige udfordringer af deres tid sammen, der vil blive skrevet ind under "sådan er det bare". Den første forhindring for at leve et liv i øjeblikket eller i det umiddelbare, er den der ser mest uskyldig ud, det er den der bliver kaldt "travlheden" eller "behovet" for at tjene til dagen og vejen, en forhindring alle i et fællesskab står overfor. Der er dog ikke rigtig nogen uskyldighed at finde i denne forhindring. Kun et bevis på vores fordrejede syn på de måder kapitalismen organiserer sig selv på for at forebygge al social oprigtighed. En gruppe af venner har kun lige begyndt at visualisere opnåelige mål der kun kan foregå gennem mulighed, solidaritet og samarbejde, før en bliver tilbudt et "godt" arbejde på en skilift i Schweiz eller at undervise i engelsk i Kina. Eller må flytte tilbage til Motorvejstrup for at pleje en døende forældre. Eller de vil miste det "gode" arbejde de har i forvejen og synke ned i en tilstand af elendighed der umuliggør deres nydelse af gruppens projekter og mål (de bliver deprimerede). Mest "almindeligt" vil gruppen ikke kunne blive enige om hvilken dag på ugen de skal mødes, fordi alle har "travlt". Men dette er ikke almindeligt. Det er den rene ondskab. Vi bobler over af vrede og afsky over "undertrykkelse" og "uretfærdighed" når de politiske abstraktioner der dækker over sådanne begreber, sjældent har direkte indflydelse på vores dagligdag. Mens at det der er direkte årsag til vores egne elendighed bliver fuldstændig overset, puttet i kategorier som "travlhed" eller bliver måske endda indskrevet som virkelighedens natur.

(Man kan jo ikke "leve" uden et arbejde) Og måske det er sandt at man ikke kan "leve" uden et arbejde. Selvom jeg nu ville mene at det er tydeligt for enhver at kunne abstrahere mellem livet og det endeløse forbrug af en masse ligegyldige effektiviserende dimser. Men stadig må vi hele tiden huske os selv på (når nu vores kultur ikke vil gøre det) at det monster vi kalder ARBEJDE forbliver det præcise og eksakte mål for vores oprørs vrede, denne ene mest undertrykkende virkelighed vi står overfor. (og vi må også lære at kune genkende arbejde når det er forklædt som "nydelse")

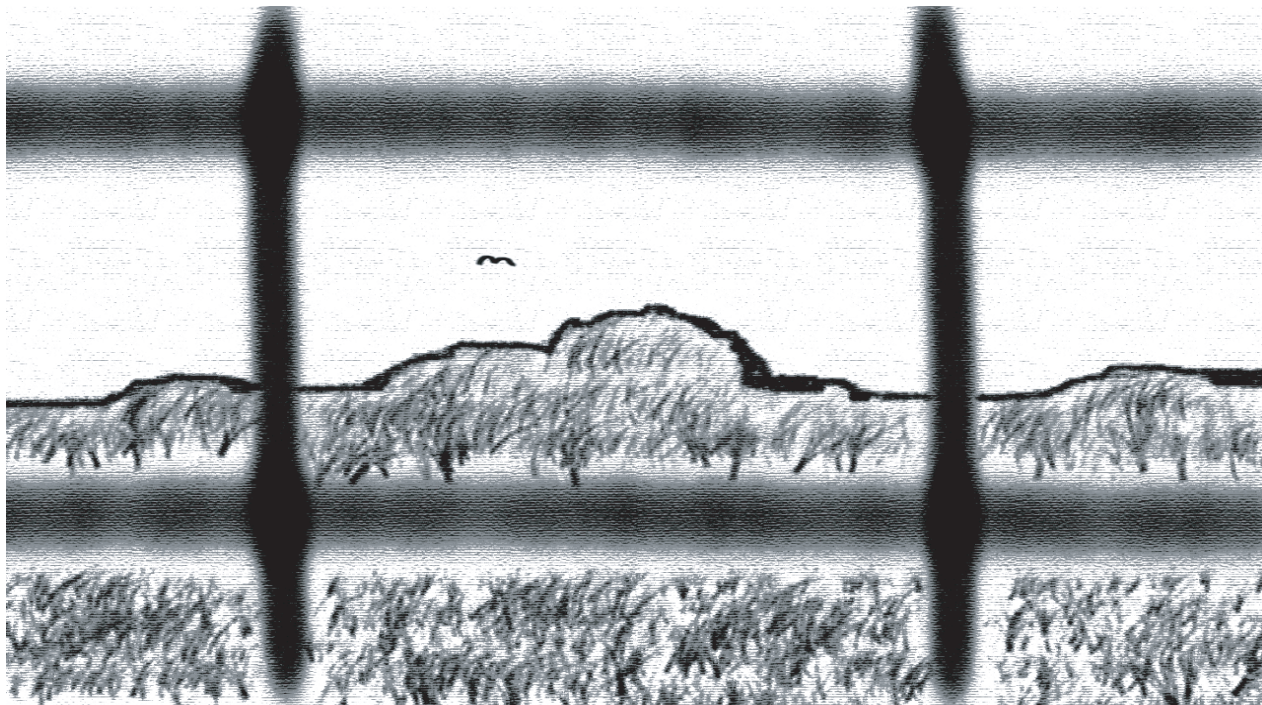
At have for travlt til de umiddelbare projekter er at gå glip af selve øjeblikket, fravælge ideen i det umiddelbare og livet selv. I kampen om at finde sammen torsdag aften (eller hvornår det nu skulle være), under tidspresset fra travlheden, eller familien, eller invitationen til den åndsvage komsammen, den kamp er allerede det umiddelbare selv, men når det lykkedes rent faktisk at finde sammen med en gruppe der ikke er dine kollegaer. Det kapitalistiske afskum der prøver at bilde dig ind at du kan komme "tættere" på andre mennesker med en telefon, eller "vælge livet" alene foran en fjernsynsskærm, disse lidenskabens blodsugere vil helst have at du bliver til et sammenfaldent, hjerteløst, ynkeligt lille tandhjul i den menneskelige sjæls dødsmaskine.

(Her hentydes ikke til det religiøse sjæle begreb, men til lidenskab og kærligheden)

Bekæmp dem, ved at mødes og blive med dine venner og elskede, ved ikke at forbruge og producere, men ved at nyde den utøjlede lidenskab og venskabernes muligheder og du vil have vundet, i det mindste i det umiddelbare, over den mest selvdestruktive sammensværgelse i det EuroAmerikanske samfund vi lever i i dag. Sammensværgelsen der har målet at fordreje dig til at indtage en rolle som levende lig der bedøver sig selv med underholdende afledninger og genskabelser af virkeligheden. At gøre dig til et spøgelse der hjem søger din egen hjerne. Dette er ikke i småtingsafdelingen. Det er et spørgsmål om sejr eller nederlag.

2.

Hvis travlhed og afledning er de første potentielle fiaskoer for det umiddelbare, kan vi ikke sige at vores sejr er en "succes". Den anden store trussel mod det umiddelbare projekt kan simpelt beskrives som den tragiske succes for projektet selv. Når man har overkommet den menneskelige fremmedgørelse og har skabt noget, (et tæppe, en have, et skuespil, eller lidt øko-sabotage) sker der det at hvis vi holder det som en tæt hemmelighed, hvilket sikkert er tæt på umuligt, og hvis det var tilfældet nok ville lede til en ekstrem selvished, vil andre mennesker, stadig i systemets struktur, høre om det, som ville være agenter, bevidste eller ej, for post kapitalismen. Spektaklet, eller det økonomiske markedes usynlige hånd, eller hvad det nu er blevet erstattet med af begreber siden 1968, er i sig selv fuldstændig tomt. Det driver sin egen maskine ved at sluge alles kreative evner og ideer. Systemet er mere desperat efter at få fingrende i dine ideer end du er efter at få dem. Det ville dø hvis du ikke ønskede det længere, og du vil kun ønske det hvis det lader som om at det tilbyder dig netop det dine ønsker, behov og drømme er lavet af. Det tager dine drømme, evner og kreativitet og sælger dem tilbage til dig, frisk fra samlebandet. Pludselig vil det gå op for dig, som moralens djævel der hvisker i øret på dig, at det umiddelbare projekt du har fremskabt er så "godt", så friskt, så originalt, så stærkt i forhold til alt det bras der er på "markedet". Så rent at du kunne koge det ned og sælge det, og tjene til "livet", så du ikke var nødt til at ARBEJDE, du kunne købe en gård på landet, leve i det umiddelbare resten af jeres dage. Og måske det er sandt. Du kunne... I er trods alt genier. Men det ville være bedre at flyve til hawaii og hoppe i en vulkan. For selvfølgelig kunne du få succes, du kunne endda få 15 minutter i fjernsynets aftendiktat, eller få lavet et DR Dokumentar program om dit liv. Uden tvivl.

3.

Men det er her den sidste store forhindring træder ind i billedet, brasende kommer den gennem stuevæggen og slår dig ned, hvis succesen selv selvfølgelig ikke allerede havde "ødelagt" det.

For før du kan opnå denne "succes" må du først blive "set", og hvis du bliver "set", vil du blive opfattet som "forkert", "ulovlig", "umoralsk", anderledes. Spektakelets største kilder til inspiration er allesammen i fængsel. Hvis du ikke tilhører en kernefamilie eller er på guidet tur i partiet venstre, hvorfor mødes i så om mandagen?

For at tage stoffer? perverse tendenser? Skatteundvigende strategier? satanisme?

For selvfølgelig er der en mulighed for at din umiddelbare tilværelse indvolvere noget ulovligt, eftersom alt der giver nydelse og mening i tilværelsen er blevet gjort ulovligt. Systemet hader når der rent faktisk er nogen der nyder livet, i stedet for bare at bruge penge i et dårligt forsøg på at købe illusionen af lykke. Det selvdestruktive bulimi inspirerede overforbrug, er ikke bare lovligt, men ligefrem opfordret. Og hvis du ikke spilder dig selv og din tilværelse på tomhedens livsførelse, må du uden tvivl være homoseksuel eller på en eller anden måde være på kant med loven. Den sande nydelse i vores samfund er mere farligt og ildeset end et bankrøveri. I det mindste deler bankrøverne systemet holdning og lune forhold til penge.

Men dig, du fortjener tydeligvis at blive brændt på bålet og her kommer bønderne med faklerne, ivrige efter at gøre statens arbejde uden at være blevet bedt om det.

Nu er du monstret, og dit lille umiddelbare misforstået slot er nu ved at brande op.

Og politifolk sværmer ud fra kontorerne, er dine papirer i orden? har du ret til at eksistere?

Det umiddelbare er en skovtur, men det er ikke nemt. At leve i det umiddelbare er den mest "naturlige" måde for frie mennesker at leve på man kan forestille sig. Og netop derfor er det en "unaturlig" frigørelse set med systemets øjne. Det umiddelbare vil sejre, men kun på bekostning af selv-organiseret organisering, hemmeligholdelsen og modstanden mod systemets foretrukne livsmønster.

Det umiddelbare er et mål i sig selv.

Umiddelbart er det farligt.

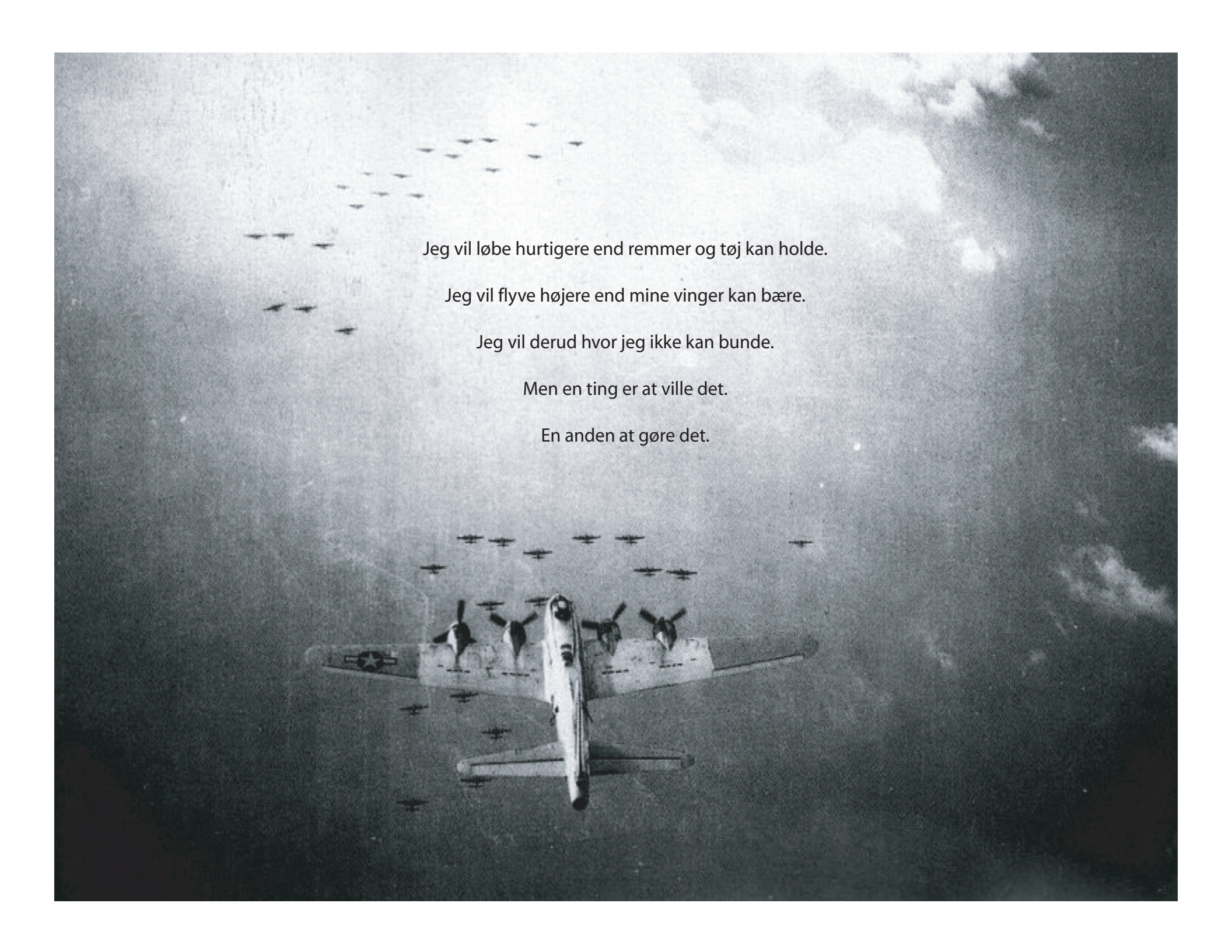
Du kan gå til fodbold, eller du kan stå til regnskab.

Måden at anskue sig selv på gennem andres øjne, sætter tætte grænser for hvad der er den "rigtige" adfærd for et menneske. Skulle dine behov, ønsker eller lidenskaber falde uden for den snævre ramme der bliver fundet socialt acceptabel i den offentlige mening, skal dine følelser pludselig stå til regnskab for påstande der skal holde vand, specialister der giver samtykke, "troværdige" kildehenvisninger, alvorlige autoriteter og anden overtro på den verden der syntes at diktere lydige adfærdsmønstre henover hovedet på os alle sammen. Når menneskers adfærd forventes at være som forventet og ikke som den nu en gang end måtte være, pålægges individet en social rolle med et fuldt manuskript af høflige vendinger og endda med en form for "bifald" hvis rollen udspilles overbevisende nok.

Denne ensrettende belønnende adfærd bliver i mange tilfælde fejltolket som begrebet "personlighed", og mange tager rollen til sig, og spiller den indtil de ikke længere kan kende forskel på dem selv og denne sociale rolle de er blevet givet. Selvbefrejdelsen følger ofte i kølvandet på denne tilstand. Da tankerne ikke kender til grænser, da følelserne ikke kender til ansvar og punktlighed, da kærligheden ikke har brug for at kigge på uret, kan det ses som en kamp at holde drifter og lyster under etikette og omgangstone, som da også tydeligt kan ses blandt den vestlige verdens ungdoms forsøg på at frigøre sig gennem alkoholens slørende syn. Men selv der, midt i den tildrukkede selvtillids største øjeblik, kæmpes med selvsynet gennem den anonyme masses øjne. Selv der i rusens vildledende illusioner, skal den sociale rolle kunne udspilles som forventet, uden for meget vals i slingeren. Det er ikke kun replikker, der er blevet "skrevet" til dig. Også din adfærd bliver buret inde bag rollens tremmer. Handlinger uden offentligt forståeligt formål sender dig hvirvlende ned i den "kasse" i massernes begrebsverden, der er tydeligt mærkeret med faresymboler og advarselstegn. Tilfældigheden er uønsket, overraskelsen er frygtet, forandringen skal helst undgås, eller være nøje planlagt så den kan udfolde sig som forventet.

Handlinger uden et "letforståeligt" synligt formål, så som at bryde ind i et paladserne i wesselsminde for at nyde de riges sauna med en glæde de aldrig har kendt til, som at ødelægge de maskiner der fælder træerne i den skov du er kommet i hele dit liv, som at besætte de tomme huse og i sandhed leve der indtil "stormen" af betjente vælter det omkuld, som at vælge kærlighedens spontanitet frem for arbejdets dræbende vægt, som at sidde og spille den musik du elsker under træernes skygge, som at forsøge at skabe en verden uden grænser eller nationer ved at vælge at leve fremfor at udfylde en fortabt skæbne i arbejdet på samfundet fortsættelse, ses som ineffektive og meningsløse handlinger da de fleste ikke syntes at kunne se formålet i forbindelse med det de tror der er den "virkelige" verden.

Men kan du finde modet til at bevæge dig ud hvor du har fået af vide at du ikke kan bunde, til at flyve højere end du har fået af vide dine vinger kunne bære, hvis du grådigt rager livet til dig og tager springet tilbage til vireligheden, venter modgangen og medgangen dig med åbne arme og knyttede næver.

Jeg vil løbe hurtigere end remmer og tøj kan holde.

Jeg vil flyve højere end mine vinger kan bære.

Jeg vil derud hvor jeg ikke kan bunde.

Men en ting er at ville det.

En anden at gøre det.

intet herskab, ingen herskere

Hvis du kunne lide at gå i skole, vil du elske at arbejde. Det tarvelige absurde magtmisbrug, de selvtilfredse autoriteter som lærere, rektorer og inspektører udgjorde overfor dig, undertrykkelsen og ydmygelsen stopper ikke ved eksamen. Alle disse ting er også til stede i det "voksne" liv. Der er faktisk en del flere. Hvis du følte at du manglede frihed før, så bare vent til du skal stå til regnskab overfor afdelings chefer, virksomheder, ejere, udlejere, kreditorer, skattevæsenet, byrådet, domstole og politi. Når du går ud af skolen kan det godt være at du undslipper nogle autoriteter, men du bliver underlagt kontrollen af endnu mere undertrykkende autoriteter. Nyder du at blive bestemt over og kontrolleret af andre, der på ingen måde kan kende til dine behov og ønsker? Får du noget ud af at være lydige og lade dig blive bestemt over af medarbejdere, udlejerens restriktioner, byrådets love, folk der har en magt over dig som du aldrig ville have givet dem frivilligt. Og hvordan er det lige at de så har den magt? Svaret er hierarki.

Hierarki er et værdi system hvori din værdi bliver målt i antallet af mennesker og ting du bestemmer over, og hvordan du adlyder dem der er "over" dig. Magten bliver spredt "nedad" igennem systemet, Alle bliver tvunget til at acceptere og tilpasse sig dette system af alle andre. Du er bange for ikke at adlyde dem der er "over" dig, fordi de kan bringe magten i spil, fra alle og alting der er under dem. Du er bange for at opgive magten over dem der er "under" dig, fordi de kan ende med at være "over" dig. I vores hierarkiske system har vi allesammen så travlt med at beskytte os selv for hinanden, at vi aldrig har en chance for at stoppe op og overveje om denne samfundsform nu også er den bedste måde vi kunne organisere os på. Hvis vi fik chancen alligevel, ville vi nok kunne blive enige om at det ikke var. For vi ved allesammen at glæde kommer ved at bestemme og kontrollere vores eget liv, ikke fra at bestemme over andres. Og så længe at vi har travlt med at konkurrere i at bestemme over flest, er vi selv bundet til at blive bestemt over samtidig. Og selv dem der befinder sig allerøverst på "stigen", er kontrolleret af deres position. De er nødt til at arbejde hårdt døgnet rundt for at vedligeholde den. Et forkert skridt og de kunne ende i "bunden" igen. Det er vores hierarkiske system der lærer os fra barnsben af at acceptere de autoriteter der bliver præsenteret for os, uanset om det er i vores bedste interesse eller ej. Vi lærer at bøje os instinktivt, før nogen udråber sig selv som værende mere "vigtige" end vi selv er. Det er hierarki der gør homofobi og racisme skræmmende "almindeligt" i det geografiske område der kaldes Danmark, Folk er desperate efter at føle sig mere "værd" end andre. Det er hierarkiets "værdier" der er at give skylden for racismen (når feks de hvide mennesker tror de er bedre end farvede mennesker), Sexisme, (når mænd tror at de er bedre end kvinder), og tusinder af andre fordomme der er dybt forankret i vores samfund. Det er hierarki der får rige mennesker til at se på fattige som om de slet ikke var mennesker og omvendt. Den spiller medarbejder ud mod medarbejder, afdelingsleder mod arbejder, lærer mod studerende, den får folk til at kæmpe og konkurrere mod hinanden i stedet for at arbejde sammen for at hjælpe hinanden, opdelt som de er, kan de ikke gøre brug af hinandens egenskaber, ideer og evner, men må altid leve i stille jalousi og frygt for medmenneskerne. Det er hierarki på spil når din chef fornærmer dig eller ydmyger dig uden du rigtig kan gøre noget ved det, ligesom når politiet udøver deres magt over dig. For magt gør folk onde og hjerteløse, og underkastelse gør folk til kujoner og idioter, og de fleste i et hierarkisk system påtager sig, før eller siden, begge disse roller. Det er hierarkiets værdier der er at bebrejde for ødelæggelsen af vores omgivende økosystem, og vores grove udslettende udnyttelse af dyreracerne; ledt af vestens kapitalisme, forsøger vores del af menneskeracen at kontrollere alt hvad vi kommer i nærheden af. På hvilken som helst bekostning for os selv eller andre. Og det er hierarkiet der sender os i krig, for at kæmpe om kontrol over hinanden, mens vi opfinder mere og mere avancerede og kraftfulde våben til at dræbe hinanden med, indtil en dag hvor hele planeten må skælve på kanten af vores egen udryddelse.

Men hvad kan vi gøre med hierarkiet?
Er det ikke bare sådan at verden fungerer?
Eller er der andre måder mennesker kunne omgås hinanden på,
andre værdier vi kunne leve efter?

Hierarki... Og Anarki

En genoplivning af anarkiet som personlig indgangsvinkel til livet.

Mange anser anarkiet som om det bare var endnu en verdensorden, bare et andet socialt system.

Fra hvor vi alle står, i denne her meget kontrollerede og dominerende verden, er det meget svært at forestille sig at leve uden autoriteter, uden love, uden regering. Det er ikke så underligt at anarkiet, som regel ikke bliver taget helt alvorligt som et storstilet, politisk eller socialt program, ingen kan nemlig forestille sig hvordan det virkelig ville være, eller for den sags skyld hvordan man opnår anarki, ikke engang anarkisterne selv.

Men se i stedet anarkiet som en individuel måde at orientere sig på og forholde sig til sig selv og andre, som en personlig indgangsvinkel til livet. Det er ikke umuligt at forestille sig, beskrevet i de begreber, hvordan anarkiet ville se ud. Det ville være en beslutning om at bestemme over sig selv i stedet for at følge i blinde. Det ville være at forkaste hierarkiet, at nægte at acceptere den "gud-givne" autoritære status af nogen person, nation, lov eller anden "kraft", som værende mere betydningsfuld, end din egen autoritet over dig selv. Det ville være en instinktiv mistro til alle der påstod at have en højere status eller skulle være mere værd end dem de omgives af, og en modstand mod sådanne påstande overfor andre. Mest af alt ville det være at nægte at lægge ansvaret for dig selv i andres hænder. Det ville være et krav om at vi allesammen hver især er frie til at vælge vores egen skæbne. Ifølge denne definition, er der en stor del flere anarkister end først antaget, selvom mange ikke ville referere til dem selv som værende det. For de fleste mennesker vil, når de tænker over det, gerne have retten til at bestemme over deres eget liv, at kunne tænke og handle som de nu engang finder belejligt. De fleste mennesker stoler endda langt mere på at de selv nok skal finde ud af hvordan de vil handle, end på det autoriteterne diktere de skal gøre. Næsten alle bliver frustreret når finder dem selv i kamp imod en ansigtsløs, umenneskelig magtinstans. Du vil vel ikke lægge under for regeringer, bureaukrati, politik og andre ydrestyrende kræfter vil du? Du vil da i det mindste ikke lade dem diktere hele dit liv. Gør du ikke som det passer dig, hvad du tror på, i det mindste når du kan slippe afsted med det? I vores hverdagsliv er vi alle anarkister. Når som helst vi tager beslutninger for os selv, når vi tager ansvar for vores egne handlinger i stedet for at henvise til en eller anden højere magt, praktisere vi anarkiet. Så hvis vi allesammen er anarkister af "natur", hvorfor ender vi altid med at måtte acceptere at nogle bestemmer over andre, eller endda med at skabe regler der bestemmer over os? Ville du ikke hellere regne ud hvordan du eksisterede sammen med dine medmennesker ved at udarbejde det direkte mellem hinanden, i stedet for at være afhængig af et eksternt regelsæt? Husk på, det system de acceptere er det du skal leve under. Hvis du vil have din frihed, har du ikke råd til at gå og bekymre dig om dem omkring dig kræver kontrol over deres liv eller ej. Har vi virkelig brug for herskere til at kommandere og kontrollere os? I vesten er vi i tusinder af år blevet "solgt" centraliseret statsmagt og hierarki, simpelthen fordi vi har "købt" det. Vi er alle blevet lært at uden politi ville vi allesammen slå hinanden ihjel, at uden chefer ville der ikke være nogen der lavede noget, at uden regeringer ville civilisationen falde fra hinanden. Er alt det sandt? Det er i hvert fald sandt at den dag i dag bliver der ikke arbejdet meget når chefen ikke kigger, "kaos" følger når regeringer falder, og vold finder somme tider sted når politiet ikke er til stede. Men er det virkelig beviser for at der ikke er nogen anden måde at organisere samfundet på? Er det ikke muligt at arbejdere ikke laver noget medmindre der bliver holdt øje med dem fordi de er vant til ikke at lave noget uden at blive presset til det, eller fordi de ikke bryder sig om at blive diregeret, dikteret, instrueret eller talt ned til af chefer, og ikke har lyst til at lave noget som helst for dem de ikke er nødt til. Måske hvis de arbejdede sammen om et fælles mål, i stedet for bare at blive betalt for at tage imod ordre, mens de arbejder mod mål, om hvilke, de intet har at skulle have sagt, og som derfor ikke interessere dem særlig meget, måske da ville lysten komme frem. Ikke for at påstå at alle er klar eller i stand til at arbejde sådan i dag, men vores dovenskab er tillært og ikke noget fra naturens side, og i andre omgivelser kan vi finde folk der ikke har brug for chefer for at få lavet noget, og at politiet er nødvendigt for at holde ro og orden, vil vi ikke komme ind på hvordan at "lovens håndhæver" bringer de mest brutale aspekter af mennesket i spil, eller hvordan et håndhævet monopol på vold, i virkeligheden, ikke gør meget for ro og orden. Men hvad med den effekt det har på civile i en politibeskyttet stat? Når politiet ikke længere er en direkte manifestation af det lokalsamfunds ønske som de tjener, (og det sker ret hurtigt, når en politi styrke bliver stiftet, bliver de til en eksternt magt overfor resten af samfundet, en ydre autoritet), de er en magt der arbejder imod de beboere der tager del i det givne samfund...

Samler - Jæger

For 100.000 år siden, sagde historiefortælleren, levede dine forfædre meget ligesom dem du vil høre om i denne journal gjorde. De skabte og løste deres problemer i fællesskab, og i processen sørgede de ikke alene for deres egen overlevelse, de skabte også deres egen verden, ved at tilføje deres mening til det overvældende fremmede kosmos der omgav dem. Under Kapitalismen lever du også i dette fremmede sære kosmos, fortsatte hun, fuldstændig som dine forfædre gjorde for alle de år siden.

Men fordi at du er under konstant indflydelse af masse-produceret profit orienteret "kultur", glemmer du at skabelsen og tilføjelsen af meningen er indbegrebet og indholdet i hele den menneskelige tilværelse.

Selvbestemmelse og realiseringen af selvet selv er ikke muligt uden at have bevidstheden om hvad og hvem der har "formet" dem som mennesker.

Find din vej tilbage til vildniset, opfordre hun, tilbage til vildniset, eller indse at "det her" var vildniset, og at "det her" ikke længere er dine naturlige omgivelser. "Det her" er det forbudte, umenneskelige og følelsesløse begreb som fordums tids filosoffer, ude af stand til at se udenfor deres eget hoved, har trukket ned over naturen. Når du først har indset at de behov du har i dag, ikke på nogen måde er forskellige fra dem dine forfædre havde for årtusinder siden - kan du da begynde at tilføje mening til dine omgivelser, og indtage rollen som deltager fremfor tilskuer. Historiefortælleren er nu nået til konklusionen i hendes fortælling: Og hvis du finder modet til at påbegynde denne rejse tilbage til vildniset hvor vi kommer fra og stadig hører til. Se da ikke dig selv som en moderne primitiv, men som en primitiv post-moderne: Den første af den gamle "orden". Forestil dig at du hægter fortiden der var, sammen med fremtiden der kan blive. At du planter de frø der har spiret for hundrede af tusinder af år siden.

Det er ikke muligt at vende "tilbage til stenalderen", ej heller noget man burde ønske sig. Men et fremtidigt samfund der er skabt af, og for os der lever i det, og som ikke ødelægger og tilintetgøre de omgivelser der er med til at holde os i live, er simpelthen en nødvendighed for vores egne overlevelse. Men disse ting er ikke noget man bare kan ønske eller stemme sig frem til, da ønsker sjældent går i opfyldelse og fordi alle partier udformer politik efter de samme rammer. Det er en nødvendighed at ændre sin egen rolle fra tilskuer til deltager. i alle dele den menneskelige tilværelse, gennem selvbestemmelse i fællesskab. Og ikke ved at lave partigrundlag og dele valgflask ud for erhvervslivets mersalg.

Deltag venligst aktivt.

Den "natur" vi engang levede og døde i, ligger nu enten død under vores asfalt eller i små lommer af fredet jord, fanget, indespærret, opdelt bestemt over og indhegnet. Menneskets syn på "naturen" minder på mange måder meget om parcelhusejerens syn på "sin" græsplæne. Den skal holdes nede, slås, trimmes og i bund og grund ligge under for menneskets "evne" til at holde den der. Mennesket symptombehandler de problemer de selv har skabt ved at efterlade naturen fanget i de sidste små enklaver af vild jord, og for at den vilde natur ikke skal vælte ud af de små kontrollerede stykker land, og forstyrre menneskets færden og gøren, trimmes, slås og holdes den nede på et plan hvor den konstant kan kontrolleres. I nattens mulm og mørke skramler DSB's arbejdsvogne ned af sporene mens de sprøjter gift ud til alle sider for at der ikke skal være noget i live langs sporene. I den konstante udbygning af vejnettet udskiftes over tre meter jord fra under vejen for at planter der har lysten og styrken til at bryde igennem menneskets forsøg på at laminere planeten, ikke skal få mulighed for at gemme sig i den jord de er blevet lagt i. Alene det at naturen har fået sit eget begreb i menneskets bevidsthed siger meget om den afstand vi har taget til det, vi ikke bare kom fra, men stadig er en del af. Om vi vil kendes ved det eller ej. Naturen er nu noget man tager ud i, noget man tager hen til, eller måske kun kører igennem på vej fra et sted til et andet. Og det miljø vi i dag omgiver os med, er totalt fremmed fra de omgivelser naturen havde udstyret os med. Dette forhindrer dog ikke mennesket i at slynge om sig med begrebet "naturligt" når vi omtaler alt fra eksamens-angst til hyppig onani, mens vi kører i diesel biler, inhalere talater fra vores linoliiums gulv og laver hyggemiddag med sprøjtet GMO bønner, groet under plastik på en bjergside i spanien. Og når begrebet klinger så hult i vores ganer kan det skyldes at det ikke er mange mennesker, i vores del af verden, der har den fjerneste ide om hvad begrebet "naturligt" rent faktisk betyder i "praksis". Det bedste vi kunne komme på var begrebet "bæredygtigt", og i den ide ligger der i det mindste også en erkendelse af at vi er bevidste om at vi har en indflydelse på den "natur" der engang omgav os. Men at begynde at forstå at vi har en indflydelse på naturen er ikke nok. Ikke når den indflydelse vi har, er så voldelig og destruktiv at der kun er et spørgsmål om tid, ikke i dommedagsprofetens forstand, men i den forstand at det er logik for de burhøns der dør af søvmangel og ammoniakken fra deres egen afføring at bliver man ved med at tage mere end der kommer til, vil der til sidst ikke være mere tilbage. Og sidst ligger ikke særlig langt ude i fremtiden...

Kulturens Klamme Hånd

Den såkaldte virkelige verden, er ikke meget mere end en facade. Trækker man gardinet til side finder man biblioteker fyldt med bøger skrevet af afstikkere og dem der kun har turde fantasere om det. Motor og landeveje summer af folk på flugt og på jagt efter det forsvunde eventyr, Alle receptionisterne og følsomme enlige mødre higer efter en chance for at bevise at de stadig er live. Og næsten al snak om praktisk ansvar og og forpligtelse er intet andet end trusler og bluff for at forhindre os i at række armene frem og finde ud af at man rent faktisk kan nå det de kalder "himlen". ikke langt foran sig.

Du kan føle brudstykker af det i det første uventede kys, du kan smage det i blodet efter du har overlevet et uheld, når du indser at du stadig er i live. Det blæser i den vind du kan mærke henover hustagene efter en dag fyldt med tilværelsens eventyr. Du kan høre det i magien i dine ynglings sange. Som om der ligger noget mere end hvad man bare hører,

Som en "kode" uden en nøgle til, Der bevæger dig indeni på en måde som ingen videnskab eller psykologi kan dokumentere eller forklare. Du har måske fanget små glimt af det i de film de laver for at underholde dig, eller anet det mellem ordene når vi taler om vores drømme, håb og ønsker. Stadig lurker det under de overfladiske "grænser" der opstår når man lever som "praktisk" og "realistisk".

Når børnene stikker af ud af vinduet for at vandre en tur i natten, prøver de at finde en indgang. Når frihedskæmperne leder efter revner i regeringens fort, prøver de at snige sig ind i den. For de ved bedre end os hvor deres "himmel" er. Når teenagere smadrer et reklameskilt i troen på afmagt, leder de efter håndtaget. Når du elsker og du opdager en ny del af din elskers krop, og i føler jer som opdagelsesrejsende der som de første sætter fod på nordpolen eller på månen, Så kan du mærke den ligge i horisonten.

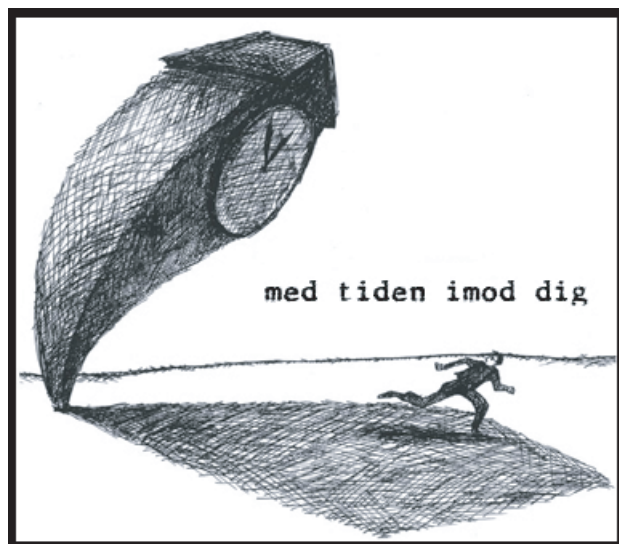
Det er ikke et sikrere sted at opholde sig end hvor du er nu, næsten tværtimod. men er det ikke i skyggen af fare at vi bliver genoplivet.

Følelsen af at der for en gangs skyld, i det nuværende øjeblik, foregår noget "ægte". Måske er du selv stødt ind i det ved et uheld. imponeret over hvad du har fundet. Din tidligere overbevisning ser du pludselig i et helt nyt perspektiv. Alt forekommer pludseligt trivielt, ligegyldigt og latterligt. Måske svor du at du aldrig ville vende tilbage, at du ville leve resten af dit liv i lyset af denne ene oplevelse.

Men vendte tilbage det gjorde du...

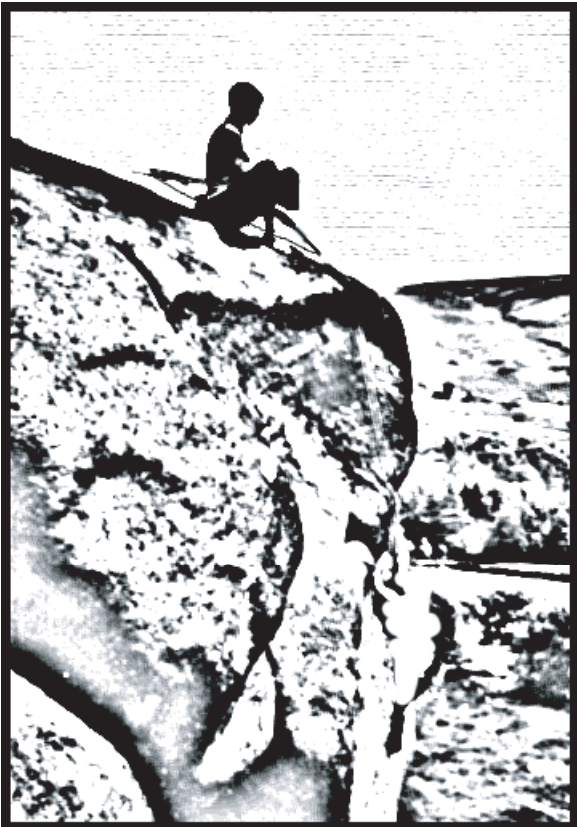
ENCLOSURE

17.3

Tiden er en social konstruktion der bliver brugt til at måle bevægelse gennem rum i et forsøg på at kontrollere den og binde den til en social kontekst. Om det så er solen, månen, stjernerne eller planeternes bevægelse, individer i løb over et terræn, eller bevægelsen af begivenheder hen over det vi kender som dage, uger, måneder og år, er Tiden den måde hvorpå disse bevægelser bliver forbundet som et socialt værktøj. Tidens destruktion er en nødvendighed for at befri individet fra den sociale kontekst. Så de igen kan blive de bevidste, autonome skabere af deres egen tilværelse som de engang var.

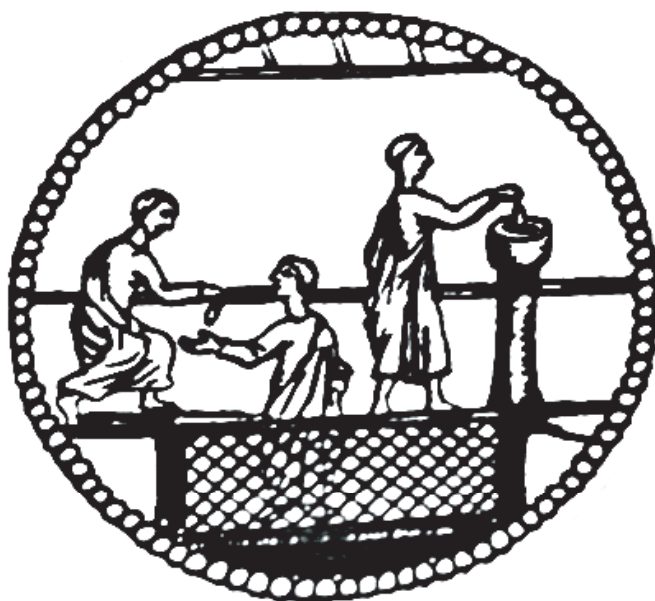
Spejlet og uret kan meget vel være to af de "opfindelser" der har haft den største indflydelse på den menneskelige psyke. Ved urets ankomst blev Tiden ikke pludselig målbar, men det centraliserede samfunds strukturer havde brug for Tiden som redskab, til yderligere at effektivisere sig selv med. For med det at eje et ur der kan vise dig Tiden, følger også en grund til at kigge på det. Om det er hvad tid du skal i skole, på arbejde, til lægen, eller hvad tid du skal mødes med dine venner til karate, er den konstante bevidsthed om Tiden med til at forme strukturen i vores samfund på en stadig mere undertrykkende og begrænsende måde, set ud fra hvad der har været nødvendigt for at dække vores behov i de sidste par millioner af år. I dagligdagen kan dette opleves som begrænsningen af hvad du kan nå inden dine 7 timers søvn før dine 8 timers arbejde og hvilke aktiviteter du vælger at foretage dig alt efter navnet på en ugedag. Denne "bevidsthed" leder til en tro på der kaldes "Livets Cirkel". I troen ligger en masse underlige ideer om at "historien" kan gentage sig selv, at man tager på arbejde når man står op og at ligemeget hvad du gør kommer mandag stadig efter søndag. Men kærligheden kender ikke klokken, dine børns opvækst sker ikke kun i weekenden, og end ikke eventyret kender til årstiderne som begrænsning. At underkaste sig Tiden, for at lægge sten på den uendelige pyramide der kun har "opretholdelsen" af sin egen eksistens til formål, sker på bekostning af livet selv, med alt hvad det indebærer af glæde, sorg, ømme kys og blå mærker. Natten og dagen kan ses med det blotte øje, årstiderne kan sanses af alle, selv timerne kan måles gennem solens gang henover himmelen ved hjælp af et solur. Men dette kræver dog at der er nogen der gider at holde øje med det. Og med det følger igen et formål. Et formål der som regel bliver til i form af dette værktøj for de få til at strukturere masserne. For med hensyn til hvem holder vi øje med Tiden? Hvis du ikke vågner af dig selv om morgenen, hvem vågner du så for? Og hvis du vågner af dig selv tidnok til at tilpasse dig strukturen. Hvem står du så op for? Din hukommelse husker ikke timer og år. den husker begivenheder og oplevelser der er forbundet til dine følelser. Derefter klistrer du dem selv på begrebet tid. På denne måde undlader man at nævne at der kunne være en fuldt ud forståelig årsag til hvorfor barnet er trodsig i den opfundne trodsealder når barnet bliver tvunget ud i situationer der ikke falder dets behov naturligt. Eller at årsagen til at en såkaldt teenager gør oprør mod autoriteter og magtstrukturer er fordi de kan mærke magteløsheden der ligger i underkastelsen af tid og arbejdsmarked. Tiden eksisterer ene og alene i vores hoveder som en ideologi og har intet med at gøre med den portion eksistens vi udlever, indlever og oplever mens vi er i live. Spejlet kommer vi tilbage til..

Hvis man definerer begrebet virkelighed som værende det der, selvom man holder op med at tro på det, stadig eksistere, ville alle samfundsstrukturer og sociale konstruktioner, der er blevet fundet værdige til at blive nævnt i vores såkaldte "historie", ikke kunne blive defineret som værende virkelige. Simpelthen fordi at de ikke er fortsat med at eksistere. Heller ikke den sociale konstruktion som vi i dag lever i kan så defineres som værende virkelig, da "civilisationen" ville ophøre med at eksistere såfremt menneskerne der levede i den mistede eller fravalgte troen på den. Banken vil højst sandsynligt stadig holde åben i morgen selvom du vælger ikke at tro på den, men hvis nok mennesker følte at penge, matrielle goder og ejendom ikke havde noget at gøre med deres menneskelige behov vi fra naturens side er blevet udstyret med, Så ville banken ikke længere have en funktion, og på den måde ville den ophøre med at eksistere..

Men det lader til at Kapitalismen, der danner rammen for vores nuværende sociale struktur og ideologi, har "moderniseret" en stor del af de metoder og midler der er nødvendige for at bevare dets egen eksistens. Al modstand og anden "opposition" kan, på grund af den totale overbevisning som mennesket har om sandheden i den tilstedeværende struktur, absorberes og tilpasses til faktisk at forstærke illusionen om systemets nødvendighed. Al opdragelse der finder sted i samfundet, familiær eller ej, har ene og alene arbejdsmarkedet som mål for intentionen med tilværelsen. Da betalt arbejde aldrig har eksisteret som et behov vi har følt os nødsaget til at dække i de mange hundredetusinder af år vi har været til stede på planeten før vi fik den centraliseret samfundsform vi har haft indenfor de sidste 10.000 år, virker det ligeså ideologisk, at opdrage sine egne børn til at sælge størstedelen af deres tid i live, som det gør at bygge templer og pyramider for at holde gudernes vrede fra porten. Samtidig er Kapitalismen eksistensgrundlag heller ikke længere bundet af grænser. Man kan f.eks godt sælge bomber og våben til begge parter i en konflikt, og samtidig tjene på nødhjælpen bagefter. Kun et magtudøvende styre er nødvendigt for at sikre den stabilitet og passivitet der er nødvendig for at sikre kapitalisternes ejendomsret. Dette giver den rent faktisk en mulighed for at kunne blive globaliseret, eftersom at det meste af planeten allerede er blevet udstykket og opdelt efter retten til at eje og kontrollere. Men hvad er det egentlig ideologien ønsker spredt ud i hele verden under "frihedens" efterhånden blodstænkte banner. Et selvdestruktivt overforbrug der er i fuld gang med at udrydde alle dyre- og plante arter der lever omkring os, for slet ikke at nævne os selv. En social konstruktion der opfodrer og belønner den der tager plads i toppen af de undertrykkende magtstrukturer. En fuld accept af et monopol på volden i ideologiens rammers navn. En menneskelig tilværelse, fjernt fra naturen vi burde eksistere i samhørighed med, i syntetiske og asociale små familiære hierarkiske enheder, der hver for sig afspejler og vedligeholder de behovundertrykkende omgivelser. Men er vi i stand til at omforme og "genskabe" vores omgivelser på den måde som det er "lykkedes" os indtil videre. Kan det om ikke andet inspirere til at intet burde være umuligt når det kommer til at skabe samfund. Måske det næste kan blive skabt for og af os alle...

Historien's Historie

Når spørgsmål om menneskets natur dukker op, peger de velprogrammerede altid på deres historie bøger for at "bevise" at alt hvad mennesker gør er at slås, bestemme og adlyde. Før vi kigger nærmere på disse bøger, lad os først kigge lidt på historien selv, når de peger på historien, hvis historie er det så de peger på? Både tid og rum er begge to så uoverskuelige at det ikke er muligt at dokumentere dem gennem mennesket's bevidstheds-strøm. Og det forsøg der er blevet gjort er så selektivt at det grænser op til det ubrugelige. Kunne historien skrives om hjertet's slag, om lidenskabens kys.

Og spiller disse ting ikke en langt større rolle i menneskets historie, end effekten og udførelsen af adelens ordre. I dag tilbringer vi vores tid i hierarkiet's bug, som selvfølgelig fortæller historier om andre hierarkiske imperier som værende "HISTORIEN" om menneskeheden: konkurrencen om økonomisk og politisk magt, bøger med love og filosofisk rationalisering, og latterlighederne i de "store mænd's" tilværelse. Men størstedelen af menneskets tid på jorden er ikke blevet brugt på at deltage i slaget på reden eller på at bukke for en konge. Menneskeracen har eksisteret i hundredetusindevis af år, og den form for centraliseret magt og sociale konstruktion som vi ser i dag, kun er et par tusinde år gammel.

Og er først blevet globaliseret indenfor de seneste par hundrede år. Hvis nogle af de tidligste historiske skrifter fortalte om krige og erobringer, er det fordi at de første der fik den syge ide om en "civiliseret" verden, var de første der fik ideen om at føre krig, erobre og føre protokol med det. Utroligt at disse "skrifter" er dem der regnes for historie af de tunnelsynede historikere, der rynker på næsen af de mundtlige traditioner og den uskrevne folkelige livsførelse og tilstedeværelse, som har eksisteret i årtusinder. Den menneskelige race menes at kunne spores mere end en million år tilbage i tiden, mens landbrug og centraliseret kultur kun har eksisteret i omkring 10.000. Før det var vi alle jægere og samlere der lod alt eksistere vildt og frit. inklusive os selv. Selv indenfor de sidste 10.000 år har kun en brøkdel af de menneskelige samfund, været så indoktrinerende og konstruerede som det vi i dag lever i.

Og selv her i "vore" dage er det svært at spore tegnene på denne fremmedgørelse af os selv og vores omgivelser, og den undertrykkelse der ligger i over-bevisningen, i menneskernes kommunikation med hinanden. For "tegnene" bliver nu kaldt for depression, trodse alderen, teenage oprør, dovenskab og adfærds vanskeligheder, for Historien dokumentere observatørens observationer og ikke motiver til hvad der bliver observeret. Men du kan ikke dokumentere følelsen af lykke

Du kan ikke beskrive hjertets lidenskabelige banken.

Eller den kriblen i kroppen der føles når vi første gang kysser et andet menneske.

Men det er heller ikke det der er "meningen".

Da jorden blev rund

Den "sunde" fornuft fortæller os at livet kun kan opleves og leves midlertidigt, i små brudstykker ad gangen. indenfor en de første 30 år af menneskelivet. At vi skal se det som de små sjove bump i overgangen til "voksenlivet". Men historierne der bliver fortalt rundt om bålet beskriver et andet scenarie.

Der bliver fortalt om mænd og kvinder der er blevet der i uger, år, om nogle der aldrig er kommet tilbage, om dem der levede og døde der som helte i deres egen fortælling. Vi kan vide det ved at føle efter i den del af vores hjerter der stadig rummer mindet om frihed fra en tid før Tiden, at den hemmelige verden er nær, at den venter på os. Du kan se den i glimtet i dit øje, fordrejet i religionen, i situationer som går "over gevind" Du er ikke den eneste der prøver at finde den. Vi er også herude. Nogle af os venter måske endda på dig.

Og du skal vide at alt hvad du har gjort eller overvejer at gøre for at komme derhen, ikke er skørt.

Men smukt, nobelt og nødvendigt. Revolution er ikke andet end ideen om at vi kunne gå ind i denne hemmelige "verden" sammen for ikke at vende tilbage. Eller brænde denne verden for at afsløre den verden der ligger nedenunder fuldstændigt. Hvis friheden, så mange generationer har kæmpet og blødt for, er i sin ypperste praksis når en mand eller en kvinde bag et forhæng i en stemmeboks sætter et kryds eller flueben, for derefter at tage på arbejde i omgivelser der ikke er mere under hans/hendes kontrol end de var en time før, så er vores system af en social arv fra vores ihærdige forfædre ikke andet end en dårlig undskyldning for den frihed de selv hungrede efter. Og ligegyldig hvor at krydset er blevet sat, vil landbruget stadig forurene dit drikkevand, du vil stadig skulle opdrage dine børn til at skulle sælge sig selv og deres tid i live til en arbejdsgiver for at få penge til indtage deres sociale rolle som forbruger.

Vi lever i tumulte tider, og jeg tror at årsagen til denne følelse af tumult er et resultat af utilstrækkeligheden for vores gamle tankeform af bearbejde nye indtryk. Det siges at den bedste måde at lære på er at gøre det løbende, hvor du i stedet for at udvide grenene af det du i forvejen ved, stopper op og driver med i et stykke tid indtil du støder på noget der gør dig i stand til at udvide rødderne indenfor det du allerede ved.

Alle kender til denne måde at lære på. Jeg tror at det samme gør sig gældende for hele civilizationer når en udvidelse af vores videns rødder er nødvendig.

Hvis du kigger tilbage på de sidste 3.000 år kan du i bagklogskabens lys tro at du ser faste mønstre og kædereaktioner der bevidst har ledt frem til vores nuværende samfundsform. Men hvis du går til de "originale" kilder, litteraturen fra enhver given tid, finder du hurtigt ud af at disse bevidste mønstre ikke var synlige på det tidspunkt de fandt sted. I de perioder hvor udvidelse af vores videns rødder har været nødvendig, har tingene altid set ligeså tumulte, forvirrede og meningsløse ud som de gør i dag.

Hele Renaissance skulle efter sigende være skabt af den tumulte følelse der fulgte efter at Columbus opdagede den "nye" verden. Det rystede folk. Den tumulte følelse for dette tidspunkt kan spores overalt i periodens efterladenskaber. Der var intet i den flade jords verdenssyn fra det gamle eller nye testamente der kunne forklare det. Men det kunne heller ikke benægtes. Så den eneste måde man kunne forholde sig til denne bevidsthed var ved at frakaste sig middelalderens verdenssyn og træde ind i denne nye udvidelse af forståelsen. Columbus er i mellemtiden af skolebøgerne blevet til sådan en stereotype at det kan være svært at forestille sig ham som menneske. Men hvis du virkelig prøver at holde din nutidige bevidsthed om konsekvensen af hans rejse tilbage, kan du begynde at se at vores tids månelanding ikke var andet end en tur ud til postkassen i forhold til hvad han stod overfor. Månelandingen var blot en udvidelse af en gren af det vi allerede vidste i forvejen. Sammenlignet med Columbus's rejse trådte vi ikke ind i en verden vi ikke kunne begribe indenfor vores nuværende vidensform. jeg tror at nutidens begrebsverden kan sammenlignes med troen og frygten for den flade jord der eksisterede i middelalderen. Hvis du træder for langt udenfor begrebsverdenen falder du ud over jordens kant, ned i den ubegribelige sindsyge. Og det er noget folk er bange for. Jeg tror at frygten for at falde ud over jordens kant kan sammenlignes med vores tids frygt for sindsygen. Men hvad der sker er at vores flade jords begrebsverden bliver mere og mere ude af stand til at håndtere de oplevelser og indtryk vi har. Og dette spreder den tumulte følelse der resultere i at folk forsøger at finde forståelse gennem okkultisme, religion og den receptpligtige livsførelse, simpelthen fordi at de ikke føler at deres begrebsverden er i stand til at håndtere og bearbejde de oplevelser og indtryk de har.

Opdragelse og tilpasning

Mennesker der lever i et af vestens højteknologiske samfund er blevet "programmeret" til at opfatte deres behov som værende det samme som den teknologi der har skabt disse kunstige behov. Og fordi at de arbejdende masser ikke kontrollerer denne teknologi er den blevet intensivt brugt til at manipulere deres tilværelse. Vi får af vide hvad vi skal købe, hvad vi skal spise, hvem vi skal hade og hvad vi skal elske, af direktører og topfolk fra toppen af et undertrykkende og udnyttende system.

Teknologi i den kapitalistiske kontekst er den ultimative måde hvorpå masserne bliver programmeret ud af behovet for "ægte" frihed. Et helt socialt værdi system har udviklet sig til af forøge vores afhængighed af den virksomhedsskabte teknologi. Vi ved ikke længere hvad frihed og selvbestemmelse er.

Vi opfatter konkurrencen's "værdier" som værende en naturlov for de menneskelige relationer, i stedet for at fokusere på menneskets evne til sameksistens der har foretrukket samarbejdet frem for konkurrencen i de sidste 700.000 år.

Vi må i kølvandet på vores nuværende destruktive system skabe helt nye former for værdibegreber. Koncepter der kan stå i kontrast til de "værdier" som resultere i vores behovs undertrykkelse. Vi må også skabe en ny form for behov for frihed, så vi kan udvinde teknologien til vores egentlige fordel, hvis det ønskes.

I vestens (s)tilstand, som kan observeres i dag, kan mennesket end ikke begribe den "ægte" romantiserede frihed. For den eksistere kun i den deltagenes tilværelse, og ikke i publikummets eller tilskuerens.

Den historiske kontekst vi ofte anskuer tilværelsen igennem, strækker sig sjældent meget længere end omkring 10.000 år tilbage i "Tiden". Dette er resultatet af det centraliserede samfunds indvirkning på den menneskelige kultur og levevis. Ofte overses de tusinder af år hvor mennesket udlevede deres egen historie gennem det konstante øjeblik. Relationsformen har været skiftende og altid skabt af, og tilpasset dem der valgte at tage del i den. I det moderne vestlige samfund opdrages man ind i den centralstyrede kultur, uden at blive givet muligheden for at takke nej til at være en del af den. Der hersker en over-beviselse blandt mange mennesker om at man kan være en del af et centraliseret samfund, ved at man f.eks tager på arbejde eller betaler skat skulle man på en måde blive en del af et herskende fællesskab. Denne ideologi bliver ikke biologisk nedarvet, man vælger i stedet at opdrage sig til lydighed og tilpasning uden omtanke for følgerne.

Hvad er det du føler du venter på?!

Når du nu inderst inde godt ved at "lykken er lige om hjørnet", kun er et ordsprog.

Når du har set hvad der sker i den anden ende af dit forbrug.

Når du har svært ved at se lidenskaben i det kærlighedsløse ritual, der kaldes et ægte-skab.

Når du kan se eventyret blive erstattet med 40 års arbejde.

Når du higer efter en kærlighed der ikke er styret af klokkeslet og mandage.

Når du mener at have indset at livet både er ømme kys og blå mærker.

Når du VED at du hellere vil elske til det slår dig ihjel, end falde død om på en golfbane.

Meget er sket siden verden sidst kom tæt på at se noget der bare mindede om en form for forandring, og den forandring der har fundet sted, har ikke været den man i 1968 drømte om skulle finde sted. Ideologierne døde, fællesskabet gik fra hinanden, modstand blev til reformer og "frihed" blev til fjernsyn. Nøgent står stats apparatet i dag for magt og magt alene, ingen forventer længere forandring fra det system der ukritisk har bestået så længe folk kan huske tilbage. Nu står kun den hule skal af flertallets diktatur i sin påståede bedrevidenhed tilbage, og den lille skare mennesker der lyver bedst vil stadig diktere livets lydige gang for alle samfundets borgere. Den forandring man kunne skimte i øjnene på de smilende mennesker fra disse tidligere tider, skulle ikke umiddelbart kunne kædes sammen med den totale overvågning, den evige angst for det ukendte, umenneskeligheden og den isolation, der i dag er at finde i samfundet. I hvert vindue du passerer, viser fjernsynet det samme, folk deler virkelighed hver for sig, de fejrer ejendomsretten og privatlivets fred med rødvin og bløde sofaer, som familie eller par, besøg er planlagte og forventet, spontanitet er en afbudsrejse på en uge til Kreta. Børnene blev opdraget til at tro at alle deres handlinger var præstationer, med ros blev alle deres handlinger bedømt, men aldrig blev de bekræftet i oplevelsen af handlinger. Og nu står en ny generation klar, utilfredse og afhængige. Stressede over rammer de prøver at passe ind i, uden at vide at det er dem der stresser dem. Opdraget i ånden fra den tid der siges at have sluttet i slutningen af tresserne. Opdraget til at tro at behag er en grundfølelse, og at alt udenfor dette begreb er unormalt og helst skal undgås. Og for hver generation der ensomt fejrer privatlivets såkaldte fred, vil årsagen føles det mere kunstig. Det er svært at se ideen i at arbejde til du får besked på at holde op som 65-årig, når man ønsker kærligheden og eventyret, fremfor hverdagen og selv-angivelsern. Uvidenhed opfodres, det er lettere at vedligeholde behaget, når man kun skal forholde sig til ekstra bladets spiseseddel og overskrifter. En ofte brugt bemærkning er den om at det kan minde dig om hvor godt du har det, der lægger lidt op til at hvis du ikke har det godt med bare at se fjernsyn og gå på arbejde til du dør af det, så er det noget du burde bebrejde dig selv. Denne generation har indtil videre fundet sig i kun at udleve belønnende adfærd. Men fra kanten af sin evighed i den stillestående hverdags trommerum de frygter, vil de måske lede efter noget at holde fast i. For chancen for forandringen er ikke gået nogen steder. Den lurer stadig under overfladen, som den altid har gjort. Det vil endda måske være den sidste chance før menneskets fodaftryk på planeten tramper den til døde. For krig er også blevet til fred. Først jages terrorister, så masseødelæggelsesvåben, derefter "blot" en diktator. Fredsbevarende styrker udfører forbyggende angreb i tryghedens navn. Statens eneret over volden, accepteres ud fra den overbevisning at staten er det moralske højsæde hvorfra det er muligt at overskue virkeligheden og rationallisere sig frem til et "logisk" svar. Men når denne logik siger god for drab og krig under "frihedens" banner skal der andet til end reformer og paragraffer for at ændre i systemet. For vores egen frihed er også blevet til slaveri, fanget i lønarbejdets lænker leder en generation nu efter en måde at få lænkerne af på. Klemte inde mellem væggene i parcelhuse og lejligheder venter en generation på at erobre deres liv tilbage.

De har for længst indset at det ikke nytter noget at kræve større bure og længere kæder. Det er alt eller intet. Den sidste chance før tæppet går ned. En sidste chance før sikringerne springer. Men det er dig der skal tage den...

Hvis den vestlige verdens undervisere har lært os noget, gennem de ellers så tåbelige undervisere i historie, sociologi og antropologi, er det at der igennem "tiden" har eksisteret tusindevis af forskellige samfund, med titusindevis af forskellige værdibegreber, titusindevis af forskellige forhold til hinanden og verden omkring dem, titusindevis af forskellige opfattelser af selvet. Alle der har prøvet at rejse lidt vil sikkert have erfaret det samme, hvis de har været der før Coca-Cola har åbnet et tapperi. Derfor må vi være opmærksomme når der tilføjes til "menneskets natur" som en måde at undskylde sig selv på ved at henvise til en fiktiv, uundgåelig skæbne. Når det er muligt at fremmedgøre os, så voldsomt som vi er i dag, fra den selvsamme natur som vi har levet i i hunderdetusinde af år. Hvor stor en betydning kan så ikke selv de mindste ændringer i os selv og vores måde at omgås andre på så ikke kunne have. Hvis der mangler noget i vores måde at føre vores tilværelse på, (og det gør der virkelig, vil de fleste indrømme)

Noget der er unødvendigt deprimerende eller meningsløst, eller et hjørne af lykken og kærligheden som vi ikke kan finde eller ikke har udforsket grundigt nok, Er alt hvad vi skal gøre at ændre vores omgivelser til at passe til de behov vi ikke føler bliver dækket. "Hvis du vil ændre verden må du først ændre dig selv" er der engang blevet sagt så fint. Men vi har fundet ud af det modsatte er sandt. Og der er en anden værdifuld opdagelse den menneskelige race har gjort sig, dog på den hårde måde, Men vi har lært at vi er i stand til at fuldstændig transformere vores omgivelser. Det sted du ligger, sidder eller står mens du læser dette var uden tvivl meget anderledes for bare hundrede år siden. for ikke at tale om for tusinde år siden. Og næsten alle de ændringer der har fundet sted, er blevet udført af menneskets selv. Vi har fuldstændig "genskabt" vores omgivelser indenfor de sidste par hundrede år. og denne genskabelse har haft en voldsom indflydelse på næsten hver eneste plante- og dyrerace, Men mest af alt på os selv. Og nu er det op til os igen at ændre vores omgivelser så de er i samspil med vores behov og lidenskaber, og ikke skal ligge under syntetiske, umenneskelige kræfter som konkurrence, overtro og rutine. Når vi indser det, kan vi igen skabe vores egen "skæbne", som individer i fællesskab. Vi vil ikke længere være underkastet noget der syntes uden for vores kontrol. i stedet vil vi, i udforskelsen af os selv, gennem vores nye omgivelser, lære alt hvad vi kan. Vores sti vil føre os ud af verden som vi kender den. Langt udover den horisont vi kan se herfra. Vi vil blive de største kunstnere, med lidenskaben som kanvas. Ved bevidsthed vil vi skabe og genskabe os selv - blive os selv. vores eget største kunstværk.

Hvis dette skal lykkes, er vi nødt til at lære at eksistere i samhørighed, og at samarbejde individuelt. At se hvor meget vores tilværelse hænger sammen med andres, og så lære at leve med det i baghovedet. Indtil dette bliver muligt, vil hver enkelt af os ikke bare blive berøvet det uendelige potentiale der ligger i hendes nærmeste, men hun vil også blive berøvet for hendes eget potentiale, for vi skaber alle den verdenvi hver især må leve i.

En anden ting der bliver overset, er bevidstheden om vores egne behov. Og selvom at behovet er et fleksibelt og amøbisk begreb der er svært at sætte i bås, eller for den sags skyld at holde sig ajour med, er det nødvendigt at kunne genkende sine behov, for at kunne skabe en skæbne ud af at efterleve og transformere behov.

Vi må først finde måder at opdage og udleve vores kærligheder og lyster på. Så skaberne af denne nye verden må være mere generøse og mere grådige end nogle af dem der er kommet før os. Mere generøse overfor hinanden. Og mere grådige efter livet. Og selv herfra, kan jeg næsten allerede smage spørgsmålet:

“Er dette ikke utopi?”

Og jo selvfølgelig er det det. Men ved du hvad der er alles største frygt?

Det er at alle de drømme vi har, alle de skøre ideer og indfald, alle de romantiske længsler og andre utopiske visioner kunne blive til virkelighed. At verden kunne opfylde vores ønsker. Folk bruger det meste af deres liv på at gøre alt hvad der står i deres magt på at holde denne mulighed på afstand. De tæver sig selv med usikkerhed, sabotere deres egne initiativer, underminere deres kærlighedsliv og græder salte tårer før verden overhovedet har fået chancen for at besejre dem. For ingen virkelighed er sværere at begribe, end hvis alt hvad vi ville var muligt. Hvis dette er sandt, er der noget på spil i denne tilværelse. Noget der virkelig kan vindes eller tabes. Intet kunne være mere hjerteknusende end at fejle, hvor muligheden for ikke at gøre det rent faktisk er til stede.

Så vi gør alt hvad vi kan for at undgå at prøve overhovedet. For hvis der bare er den mindste chance for at vores hjerters begær kunne realiseres, Så ville vi selvfølgelig kaste os selv hovedløst ud i jagten og så riskere et knust hjerte. Direkte opgivelse og troen på intetheden syntes sikrere, at projektere sin håbløshed over på vores kosmos, som en undskyldning for slet ikke at prøve. Så vi bliver hvor vi er. knuger vores opsigelse i hånden. så sikre som lig i en kiste. Men kan stadig ikke holde den ubegribelige mulighed stangen. Måske vil verden aldrig kunne formes til at passe til vores behov. måske vil folk dø inden de er klar, de perfekte kærlighedsforhold vil ende i ruiner, eventyrende vil ende i en katastrofe, de smukke øjeblikke vil blive glemt. Men hvad der skær i mit hjerte er måden vi flygter fra disse uundgåelige sandheder, og ind i armene på mere forfærdelige ting. Det er muligvis sandt at mennesket er fortabt i et univers der er fundamentalt fremmed for hende, for evigt fanget i en forfærdelig ensomhed. Men det behøver ikke at være sandt at nogle sulter mens andre destruerer tonsvis af mad. Det er heller ikke nødvendigvis sandt at mænd og kvinder skal spille deres liv på at arbejde, for at gøre en lille skare af rige mænd rigere, Det behøver ikke være en sandhed at vi aldrig tør fortælle andre hvad vi virkelig føler, eller hvad vi virkelig har lyst til. Hvad jeg vil bede dig om at gøre er at tro på det utrolige. Men at have modet til at stå imod de forfærdelige ting der kan ske når du selv er herre over din tilværelse. For intet kunne være mere tragisk og latterligt, end at leve hele dit liv indenfor himlens rækkevidde, uden at strække armene frem for at se om du kunne nå den...

Skrevet, tegnet, udformet, klippet, stjålet, oversat, lånt, tilføjet, opdateret, fotograferet, fundet, opdelt, sminket, Kopieret, indsat, udskrevet, afprøvet, opdaget, tørret, læst højt, nedfældet, finpudset, ødelagt, misforstået, læst, downloaded, byttet, samarbejdet, planlagt, opfundet, hentet, gemt, nusset om, over-filosofferet og anbefalet af:

-

Kendte Vande
Sorte Ugle
Militant Miljø
N.V.O.
Liquid Force
Magtløst Alternativ
Mod Stand Herredet
Sorte Blomst
Ekspløsv Økologi
Vild Jord
Fælles Selvforsyning

-

Agent Frigrund
Agent Silas Rytter
Mister Andersen
Hans Navn Er Robert Poulsen
Agent Steensvig
Agentinde Gigi Det Væk
Elsk
Menneskebarn 3
Bz'at Eksempel.
Løb Min Ven
Hende Den Anden
Kærlig Hilsen

-

Og alle dem der ikke vil nævnes.

-

*"Hvis nogen løsriver en del af den danske stat, kan det straffes med fængsel indtil livstid."
Jf. Straffeloven § 98, stk 1.*

Demokrati.

Du kan aldrig stemme dig ud igen.

-

Alle rettigheder frabedes. 2005.